

VĚSTNÍK

P. b. b.

Čs. lidového sdružení
a čs. katolických spolků
v Rakousku

Adresa: „Věstník“,
15, Pelzgasse 17, 1150 Wien

Ročník XXXII.

Vídeň, únor 1985

Číslo 1/2.

...všude snít

Recept pro rok 1985

Vezmi 12 měsíců, očisti je pečlivě od hořkosti, pýchy, lakoty, závisti, pedanterie a strachu.

Každý měsíc rozděl na 30 nebo 31 dílů, aby zásoba stačila na celý rok.

Každý jednotlivý den naplň jedním dílem práce a odpočinku, dvěma díly veselé mysli a humoru.

Přidej dvě lžice optimismu, čajovou lžičku tolerance, zrnko ironie a špetku taktu.

Potom vše hojně polejme láskou.

Hotový pokrm ozdobme kytičkou pozorností.

Podávejme denně s veselou myslí, spolu se šálkem kávy.

NECHOĎ PO BLUDNÝCH CESTÁCH!

*****

Na začátku nového roku se ptáme více než jindy: Jak to má jít dál? Kde je cesta k bezpečnosti, radosti a štěstí? Strach ovládá naši dobu a mnozí začali úsilovně přemýšlet: Jak se mohu vyhnout bludným cestám naší doby? - Příteli, existuje zcela jednoduché základní pravidlo, podle kterého se můžeš rozhodnout, po kterých cestách půjdeš správným životem a po kterých jen bloudíš: jdeš-li po cestách Božích, dostane se ti již zde na zemi velké odměny - velkého vnitřního míru srdce, kterého ne-najdeš nikde jinde na světě. Žiješ-li tak, jak ukazuje Ježíš ve svém horském kázání, bude v tobě převládat jásot: "Vaše odplata v nebi bude veliká," říká Ježíš. Toto nebe začíná již zde na zemi, je v tobě a je

zřejmé na tvé vnitřní radosti a blaženosti.

Náš svět je dnes na pokraji zkázy, protože lidí v nejmocnějších zemích "zapoměli" na Boha. Cítili se tak silní, že si řekli: "Nepotřebujeme Boha, zřídíme si ráj na zemi z vlastní síly. Stavěli stále větší továrny a stroje, obchodní domy a zbraně. Přišla léta plná blahobytu a požitku, léta bez Boha a modlitby. Konečně se ukázalo čertovo kopýtko: bujný život způsobil výrobu stokrát silnější než je dobré pro lidstvo, tím se stala země zamořená a duše také. "Člověk bez Boha" se nechce více dělit s chudými: Ve světě roste hlad, nenávisť a strach i zbrojení a stín velké války. Bůh dnes říká: rozděl se se svým bratrem! Přepychem okrádáme hladovějící - "nepokradeš!" Nežij v přepychu, jinak se tvoje duše stane tučnou a nemůže se více pozvednout k Bohu. Žij jednodušeji, pak jsi blíže Bohu a tvému bratru.

Během "tučných let" byly to nečítané ilustrované časopisy, vysílání televise a "nová mínění", které přivedly naše rodiny na pokraj zničení. Proklamovala se "nová svoboda". Bohaté země se staly velkým prasečincem. Věrnost se považovala ze přežitou, čistota za škodlivou. Heslo znělo: vyžít se! Ale rodiny při tom skoro ztroskotaly. Víš, jak osamoceným se stane člověk, který ztratí partnera nevěrností? Znáš vnitřní bídu matky, která ztratila své dítě potratem! Víš, proč tolik mladých lidí nemá již žádnou naději? Nepoznali ve svých rodinách žádnou lásku, žádný mír; stále byly hádka, roztržky, televise, ale žádný hovor, žádná bezpečnost, žádná pospolitost, kde se pěstuje jen "tělo", tam odumře duch lásky, náklonnost srdce, dobrota a trpělivost. Kdo hledá jen maso, hledá sám sebe a druhého nechá na holičkách. Tak se stává chlad v rodinách větší. Příteli, existuje možnost, aby se roztržené rodiny zase uzdravily: Přijmete Boha do vaší rodiny! Mluvte o něm, vzývejte ho, modlete se společně. Slibte mu věrnost a buďte věrni sobě! Jakmile budeš mít čisté srdce, zavítá k vám radost a Bůh bude uprostřed vás: blažení, kdo mají čisté srdce, neboť budou zřít Boha! Dbej šestého přikázání - "nesesmilníš" - neboť je cestou k radostnému manželství.

Začátek nového roku nám dává příležitost, abychom začali novou cestu společně s Bohem. Mnoho lidí začne plakat otřesem, jakmile položí své srdce do rukou Božích! Pak zavítá hluboký mír do srdce a tu víš: Nyní jsem přišel k Bohu, nyní jsem doma. Přijdeš-li k Bohu, je strašná, bludná cesta tvého života u konce. Nyní vidíš světlo a smysl, nyní cítíš novou sílu a lásku v tvé duši.

Uděláš-li Otce nebeského Pánem tvého života, pak nemají "cizí bozi" žádnou moc nad tebou: mamon, smilstvo, konsum, egoismus... A Boží síla
(Dokonč. str. 4 dole)

**Svatý Cyrile a Metoději,
orodujte za nás!**

PASTÝŘSKÝ LIST
BISKUPA JAROSLAVA ŠKARVADY
K JUBILEJNÍMU ROKU METODĚJSKÉMU 1985

Drazí přátelé,

naše Evropa slaví v roce 1985 významné jubileum. 6. dubna to bude jedenáct set let, co na moravském Velehradě zemřel slovanský věrozvěst sv. Metoděj, kterého spolu s jeho bratrem Cyrilem postavil Svatý Otec Jan Pavel II. po bok patriarchovi západního mnišství, sv. Benediktovi, jako patrona Evropy.

Jan Pavel II. si přeje, aby se Evropa naučila opět dýchat oběma plícemi, jak jednou řekl, západní i východní. Aby si uvědomila, že její hranice nevytvořila konference na Jaltě, nýbrž křesťanská kultura, která spojuje národy Západu i Východu, národy, mezi nimiž zaujímají místo ne poslední (co do počtu dokonce první) i Slované. A že u kolébky této slovanské kultury stojí geniální Soluňané Konstantin (mnišským jménem Cyril) a Metoděj, kteří začali své dílo právě na území naší vlasti.

Účelem tohoto listu není oprašovat historické skutečnosti, které by měl každý vzdělaný Moravan a Čech dobře znát, k tomu se snad naskytnou v tomto jubilejním roce jiné příležitosti. Na prahu roku 1985 je spíš vhodné si připomenout, co toto jubileum pro nás znamená a v jakém duchu bychom je měli prožívat.

Co pro nás znamená? - Do jisté míry všechno. Nikdo z nás by přece nebyl tím, čím je, kdyby nebyl měl svého konkrétního otce a svou konkrétní matku, kdyby nebyl vyrostl ve své rodině, ve své obci, ve svém kulturním prostředí, ve svém domově. To, co platí o jedinci, platí nějakým způsobem i o národu. I náš národ má svůj domov, prostředí, které mu umožňuje být sebou samým. A tímto prostředím je nejen vlastní území, nýbrž ještě více vlastní dějiny a kultura. Jsme přece i za hranicemi Čech, protože jsme vyrostli ze společných duchovních kořenů, protože nás spojuje stejná řeč, protože jsme asimilovali stejnou kulturu. A jdeme-li nazpět, hledáme-li začátek, z něhož to všechno vzešlo, pak dojdeme k dílu soluňských bratří. To platí o katolicích i evangelících, o věřících i nevěřících, to spojuje všechny Čechy. A v jistém smyslu všechny Slováky. Naše kultura, z níž ještě dnes všichni žijeme, začala tehdy, když filosof Konstantin překládal do staroslověňštiny evangelium sv. Jana, když pro nás vytvářel první abecedu, když pro hlásku "a" vybíral znak latinského kříže.

Ta volba evangelia sv. Jana i to "a" značené dvěma čárkami protínající se v úhlu 90 stupňů nebylo ovšem něčím náhodným. Janovo evangelium bylo pro naše věrozvěsty zdrojem nejhlubší moudrosti a kříž byl symbolem kultury, kterou položili do základu naší národní existence. Jim nešlo o písmo s malým "p", nýbrž o Písmo svaté, o zapsání radostné zvěsti evangelia. Svatí Cyril a Metoděj, brzy po překladu Písma, dali našim předkům i první zákoník, základ právního řádu, který měl řídit vztahy v nově ustanoveném křesťanském společenství, které se právě tím stávalo národem.

Toto sémě křesťanské kultury se u nás ujalo a prospívalo. Nebyl to samozřejmě růst vždy stejný. Naše písemnictví, nejprve slovanské, pak latinské a nakonec české, zná doby slávy i úpadku. I právní řád byl vystaven různým náporům, jak u národa, žijícího mezi se navzájem se potírajícími celky není ani jinak myslitelné. Ale od dob sv. Cyrila a Metoděje patříme k národům, které spoluutvářejí kulturu Evropy. Od těch dob máme svou historii. Od těch dob se už nikdy nestalo, že by v naší vlasti chyběli lidé zběhlí v písmu, od těch dob tu byl vždy někdo, kdo měl ./.

odvahu volat třeba i vůči zpupným panovníkům: "Nezabiješ", "Nebudeš utlačovat své bližní", "Nezcižoložíš", ovšem rovněž: "V jednoho Boha věřití budeš!", "Pomni, abys den sváteční světil!", "Cti svého otce i svou matku!" Od té doby se u nás vždy vyskytovali i lidé pevného charakteru, kteří pro věrnost svému svědomí dovedli obětovat i svůj život. Byli totiž přesvědčeni, že člověk nežije jenom chlebem, že existují hodnoty cennější než pozemský život, že věrnost poznané pravdě je cennější než kupa peněz.

Svatý Cyril a Metoděj nám přišli zvěstovat, že naše planeta není vyhaslou hvězdou ve vesmíru, nýbrž místem, kde se rodí Boží království, společenství Božích dětí. Žijí vůči Bohu ve vztahu dítěte, dovedu se na něho obracet slovy "Otče náš", dovedu s ním rozmlouvat, žít v jeho přítomnosti? Čist a vstřebávat Boží slovo zapsané v Písmu svatém, reagovat na ně svou chválou, láskou, vděčností, zahanbením, úzkostí, prosbou o pomoc, touhou po nápravě, vnitřním obrácením, návratem do Božího náručí? Kolik času věnuji modlitbě?

Naši věrozvěstové byli kněžími, svatý Metoděj naším prvním biskupem. Díky tomu se začala sloužit v naší vlasti mše svatá, začala tam být přítomnována oběť kalvarská. Jak si vážím toho, že mám i já přístup k této spásné oběti? Jak odpovídám na gesto Kristova přátelství, s kterým ke mně přichází v eucharistii a ostatních svátostech?

V roce 1985 budou pořádány různé poutě, symposia a zájezdy: v Ellwangen, v Římě, v Londýně, v Mohuči, ve Frankfurtu, naši krajané ze Švýcarska chtějí dokonce putovat i do Soluně. Křesťanská Evropa oslaví své patrony slavnou poutí, která vyvrcholí papežskou bohoslužbou na náměstí sv. Petra v Římě 13. října. Všichni jsou zváni se těchto oslav účastnit, každý podle svých možností. Hlavní ovšem je, abychom tento jubilejní rok prožili v hluboké vděčnosti za dar víry, které se nám prostřednictvím solunských bratří dostalo.

Když se před sto lety slavilo metodějské milénium, vydali k němu pastýřské listy biskupové jak moravští tak čeští. Jako nás povzbudil Jan Pavel II. prohlášením našich věrozvěstů za patrony Evropy, tak vzbudil zájem o dílo solunských bratří i tehdejší papež Lev XIII. svou encyklikou "Grande munus". Situace nebyla tenkrát pro církev nijak snadná, v určitém smyslu by se dalo říci, že byla horší než dnes. Tenkrát se totiž v naší vlasti právě rozpoutávala vlna proticírkevní nenávisti, jejíž poslední dozvuky dnes zakoušíme. "Za dnů našich," psali tenkrát biskupové církevní provincie české, "pokouší se nové pohanství prostředky starými i novými k nám vniknout. Nuže, prostě s námi svaté apoštoly Cyrila a Metoděje, aby u trůnu Boha Nejvyššího nebylo vyrváno jejich svaté dědictví, víra křesťanská, mrav křesťanský, vzdělanost křesťanská." (Pastýřský list z 22.2. 1885.) - Té smutné zkušenosti, které se tehdejší biskupové obávali, jsme bohužel ušetření nebyli. Ale snad i díky jejich modlitbám tato zkušenost nebyla marná. Dnes si může už každý sám ověřit, jak se žije ve státě, který zapřel Boha.

V naší vlasti už začal pozvolný, ale nezadržitelný návrat k Bohu a náboženství, zvláště u mladých. Všimněme si tohoto znamení doby. Buďme hodni svých bratří a sester ve vlasti. Dědictví svatého Cyrila a Metoděje je stále živé. Važme si ho nejen jako daru z minulosti, nýbrž i jako závazku pro budoucnost. Abychom byli a zůstali sami sebou: Čechy, křesťany, a tím i plnoprávními Evropany. Svatý Cyrile a Metoději, orodujte za nás!

Do jubilejního roku 1985 Vás provází svým požehnáním

Váš Jaroslav Škarvada

titulární biskup litomyšlský

(poněkud zkráceno) Dáno v Římě 25. prosince 1984.

*****
NECHOĎ PO BLUDNÝCH CESTÁCH! (DOKONČENÍ)

v tobě růst: duch lásky a odpustění, duch míru a rozjímání. Udělej si jeden den v týdnu čas, abys hledal Boha ještě vroucněji a vzýval ho: Den Páně světit budeš! Pak unikneš tmavým mocím zla: "Jsem Pán, tvůj Bůh, který tě spasil a osvobodil. Nebudeš mít jiné bohy mimo mě!" JDI PO JEHO CESTÁCH, vedou tě k životu!

"Starosti - těch mám sám dost!"

(Jak můžeme druhému pomoci)

Všichni víme, že druhý může k nám mít jen pak důvěru, hledá naši společnost a uznává nás, když cítí, že mu rozumíme, tedy - když se jím upřímně zabýváme.

Každému není dáno, aby poslouchal stížnosti nebo nářek druhého, ne každý má dostatek času a trpělivosti nebo dost silné nervy, aby si dokonce naložil problémy druhých.

Často se skryjeme za argumentem, že starostí a problémů máme sami dost a že je musíme řešit také sami, a vyhneme se lidem v těžké situaci.

Jiní rádi poslouchají problémy a intimity svého bližního. Někteří mají rádi sensace a mnozí poslouchají proto, aby druhému skutečně pomohli. Ponejvíce se ale dotýčněmu dostane pozornosti na způsob, který mu sotva dá pocit, že jsme ho opravdu pochopili nebo že ho bereme vážně.

Zahrneme ho radami (které mu také napadly) nebo naše pomoc vyústí v žoviální poklepání na rameno se slovy: "Neber to tak tragicky!" nebo "Tak zlé to přece není!"... Někdy mu dokonce vnutíme nějaké řešení, aniž bychom dbali jeho osobních potíží, pocitů a charakteru.

Používáme-li vůči druhému takových způsobů pozornosti, zdaří se nám asi jen zřídka, abychom mu skutečně dali pocit, že mu rozumíme.

Nemusí se jednat vždy o problémy, kdybychom si měli všimnout svého bližního. U každého výroku, ať pozitivního nebo negativního, u každé zprávy druhého, měli bychom jednat jako ozvěna: "Poslouchal jsem tě; snažím se, abych tě pochopil."

Jak uskutečníme tuto starost o druhého? Žádné dlouhé řeči, žádné poručikování, žádné bagatelisování, žádný přehnaný souhlas, nýbrž reagujeme zkrátka na pocity nebo pohnutky druhého: "To tě těší, ne?" nebo "To tě zlobí, mám pravdu?" Taková krátká věta vyjádří často více pochopení než sto dobře míněných rad. K.U.

Pro zasmání. Pan katecheta se ptá jednoho ze svých žáků: "Máš také nějaké předsevzetí pro postní dobu? Víš přece... třeba malou oběť pro hladovějící v Africe?" Tu kývá malý Míša sebevědomě hlavou: "Ano, náš pes nedostane ode mě od popelečné středy žádné vuřty!"

Volně dýchat!

Přečtete si Rudé právo (máte-li na to žaludek) a dozvíte se, že žijete v nejideálnějším režimu. Já vím: kdo tomu i "tam" dnes věří? Kdybych měl příležitost s někým o tom hovořit, musel by se o opaku přesvědčit sám, když by mi měl odpovédět na otázku "kolik lidí odešlo z této zaslíbené země socialismu ať legálně nebo nelegálně, a kolik jich odchází i v současnosti - a na druhé straně, kolik žádostí o politický asyl dostali páni presidenti - Gottwaldem počínaje a Husákem konče - dodnes?"

Dnes tu na Západě není ekonomická situace roku 1968; uprchlíci riskují nezaměstnanost, kdežto doma by měli (zatím) zaměstnání stále - a přesto každá situace a každý prostředek jsou dobré těm, kteří se nechtějí přizpůsobit, nechat sebou manipulovat.

Celé východoněmecké rodiny přelézají raději kovovou hradbu kolem západoněmecké ambasády v Praze, nežli by žili v Honneckerově ráji. Mladíci z Polska riskují raději zmrznutí v chladicím vagoně na dopravu masa nežli by stáli fronty před reznickými krámy zejícími prázdnou. Český manželský pár se raději plazí v ledové vodě hraniční řeky nežli by čekal deset let na teplo vlastního bytu. Rumuni a Bulhaři přejíždějí celou Jugoslávii s nadějí, že se jim podaří překročit hranici do Rakouska nežli by poslouchali stokrát obehnané fráze o vydobytcích, které jim jejich režimy již 30 až 40 let slibují. Každý den překročuje hranici do kapitalistické ciziny 20 mužů, žen a dětí, denně 20 lidí volí svobodu za nesvobodu.

V roce 1983 to bylo kolem 6.000 lidí, od roku 1945 téměř 2 miliony. Legálně, s pasem a ve vlastním autu, i nelegálně, ukryti v uhlí lokomotiv, kontejnerech, v letadlech, která si sami zkonstruovali. V kavárničce v Bělehradu stojí bezpečný přechod na Západ 7.000 guldenů. Tříměsíční plat středního zaměstnance na Západě, skoro tříroční plat středního zaměstnance v socialistickém ráji.

Kdo se nakonec dostane do Rakouska, ať již s kufry nebo bez nich, má v zásadě vyhráno. Rakouské
(Dokonč.str.6)

J.P. Hebel

Dobrý recept

Císař Josef ve Vídni byl moudrý a dobročinný vladař, jak každý ví, ale všichni vědí, že jednou byl také lékařem a jak "vyhojil" chudou ženu. Tato chudá, nemocná žena řekla - svému chlapci: "Dojdi pro doktora, neboť to nemohu pro samé bolesti vydržet. Chlapec byl u jednoho lékaře i u druhého, ale žádný nechtěl k nemocné, neboť cesta k pacientovi stála ve Vídni jeden zlatý, ale chudý synek neměl ničeho mimo svých slz, které sice platí v nebi jako dobrá mince, ale ne u všech lidí na zemi. Ale když byl na cestě k třetímu doktorovi nebo domů, jel kolem něho císař v otevřeném kočáře; chlapec ho sice považoval za bohatého pána, i když nevěděl, kdo to je a řekl si: zkusím to.

"Milostivý pane," řekl, "prosím vás o milosrdenství. Mohl byste mi darovat jeden zlatý?" Císař si myslil: "Ten to udělal šikovně; myslí si: dostanu-li zlatý najednou, nemusím žebrot šedesátkrát o jeden krejcar."

"Stačilo by také méně?" ptá se císař.

Chlapec mu smutně řekl: "Ne" a vyjevil mu, nač potřebuje peníze.

Tak mu dal císař žádaný peníz a nechal si přesně popsat, kde matka bydlí a jak se jmenuje.

Zatím běžel chlapec k třetímu lékaři, a nemocná žena se doma vroucně modlila, aby ji Bůh neopouštěl. Císař mezitím dojel k jejímu obydlí a zahálil se poněkud do svého pláště, aby nebyl hned poznán. Když vstoupil do světničky nemocné ženy, kde to vypadalo smutně, mínila pacientka, že je to lékař a vyprávěla mu o svých potížích a o své chudobě, pro kterou si nemohla dopřát to nejnnutnější.

Císař řekl: "Nyní vám napíšu recept" a žádal psací náčiní. Napsal recept a poučil ženu, do které lékárny ho má poslat, až se dítě vrátí a položil ho na stůl. Ale sotva byl malou chvilku pryč, přišel objednaný doktor. Žena se velmi podivila, když slyšela, že je také lékařem a omlouvala se, že už tu jeden byl a že jí něco předepsal, že čekala jen na synka. Když vzal doktor recept do ruky, aby viděl, kdo u ní byl a co jí předepsal, užasl také on a řekl: "Ženo, vy jste se dostala dobrému lékaři do rukou, neboť vám předepsal 25 dukátů, které dostanete u výplatního úřadu a

pod tím je podepsán "Josef", znáte-li ho. Takový prostředek bych vám ovšem nemohl předepsat. I pohlédla žena vděčně k nebi, překvapením nemohla vypravit ani slovo. Peníze byly vyplaceny beze všeho, do krejcaru. Doktor jí předepsal dobrý lék a po dobrém ošetření, které si nyní mohla dopřát, byla za několik dní zase na nohou. Doktor tedy vyléčil nemoc ženy a císař její chudobu - později se dokonce dobře vdala...

Včela a skřivan

Poletovala včela od květu ke květu. Nad ní prozpěvoval skřivan své oslavné písně. Když včela navštívila již sto květů, snesl se skřivan z výše a usedl na zem blízko včely.

"Ty skřivane celý den zahálíš a jen zpíváš. Podívej se na nás včely! Zatím, co se vznášíš v oblacích, sbíráme my včely sladké šťávy květů, aby bylo dosti medu, který je výživný a zdravý," kárala ho včela.

"Milá včelo, i ten zpěv a povídky, které slaví Tvůrce květů, z nichž vy včely sbíráte nektar, je důležitý," odpověděl skřivan.

"A co, to je výmluva," prohodila včela nevrle a poletovala dále od květu ke květu a sbírala pilně sladké šťávy. Strnad, který slyšel rozhovor včely a skřivana, pravil tiše: "Hledme včelu. Každý ji chválí! Ale ona neví, že skřivan nejen zpívá, ale denně sesbírá tisíce hmyzu, který by jinak zničil nejen ty květy, ale i úrodu. Jenže se s tím nechlubí! Důležitější je mu, aby chválil svým zpěvem Tvůrce..." JKB

Volně dýchat! (Dokončení)

ministerstvo vnitra má pro ně rezervováno solidní částku: 80 milionů guldenů.

Může být něco přesvědčivějšího nežli těchto pár údajů?

Jožka Staněk

=====

Snaž se, abys pochopil svého bližního - pak najdeš přátele!

Čs. lidové sdružení, sekretariát,
Víděň XV., Pelzgasse 17/1 (přízemí):
Úřední hodiny a půjčování knih každý
první čtvrtek v měsíci od 19 do 20 h.

Máte-li zachované české knihy,
pro které nemáte žádné místo, o-
braťte se na nás.

Jednota sv. Metoděje, ústředí:

Víděň III., Rennweg číslo 63

Mše sv. v kostele na Rennwegu:

Každou neděli a každý svátek v 7 ho-
din (tichá mše sv.) a v 10 hodin
(s proslovem). - Každou třetí neděli
v 10 hodin rytmičká mše sv.

Mše sv. na okresech:

I. a II. odbor JSM: každou neděli a
každý svátek v klášterní kapli ve
Fünfhausegasse, Víděň XV. (7,45 h.)

VI. odbor JSM: každou neděli v 8 ho-
din ve Familienkirche, Víděň XVI.,
vchod z Wattgasse.

X. odbor JSM: každou druhou a čtvr-
tou neděli v 9 hodin u sv. Kanisia,
Víděň IX.

Mše sv. v kostele Na nábreží
(Maria am Gestade, Víděň I.), každou
neděli a každý svátek v 8,10 hodin.

Orel Víděň

Jednota Orla Víděň II. cvičí každý
čtvrtek od 19 do 21 hodin v Blumauer-
gasse 21.

Jednota Orla Víděň X., Puchsbau-
gasse 39a, půjčuje knihy každou
první středu v měsíci od 18 do 19
hodin. I po telef. dohodě (64 74 845)

Jednota Orla Víděň XV. cvičí každé
úterý od 18 do 21 hodin v Zinckg.12.

IV. odbor JSM koná v neděli 24.2.
v 16 hodin v kostele sv. Brigity,
Víděň XX., pobožnost křížové ce-
sty. - V 17,30 h. se koná valná
hromada v spolkové místnosti u p.
Ramstorfera, Víděň XX., Rauscher-
strasse 5. - Potom bude promítnut
film o utrpení Ježíše Krista. Hosté
jsou vítáni!

Jednota Orla Víděň XV. pořádá
ve čtvrtek 21. března v 19 hodin
přátelský večírek s filmem. Místo:
klubovna v Pelzgasse 17.

Žádný skutek není tuze malý jako
důkaz tvé lásky. Dávej denně důkaz
této náklonnosti!

Jak jsme se dozvěděli, bude se ve
dnech 2. - 9.8.1985 konat krajská
pouť do Říma v rámci jubilejního
metodějského roku 1985. Jaké budou
možnosti pro zájemce z Víděně, sdě-
líme vám, jakmile se dozvíme konkré-
tní podrobnosti.

Všem našim
jubilantům,
kteří osla-
vují jakou-
koliv příle-
žitost, pře-
jeme ze srdce
vše nejlepší
a mnoho Boží-
ho požehnání!

Na věčnost nás předešli:

Marta Rubnerová - Dipl. Ing. František
Janda - Antonín Vlastník - Jindřich
Kamir - Bedřich Bílek - Josef Talíř
Vzpomínejme jmenovaných, ale i
všech ostatních zemřelých v na-
ších modlitbách!

Neustávejme se modlit za klid a
mír ve světě, aby se duch materia-
lismu, neřesti, bezbožectví, nási-
lí a teroru nešířil ještě více. I
v Rakousku by bylo na čase, aby
zase zmizel "moderní duch" se vše-
mi jeho zjevy!

Sledujte tzv. "Bibelquiz" v tele-
visi, příští vysílání v neděli
17.3. Bližší v programech.

Děkujeme srdečně za všechny dary na
tiskový fond našeho listu a prosí-
me o Vaši další přízeň a podporu. -
Nedopatřením nebyly v posledním
(vánočním) čísle ve všech exemplá-
řích složenky - stalo se tak v tom-
to vydání!

Jarní pouť IV. odboru JSM bude včas
oznámena. Dostane se vám i pozvánky.

Herausgeber, Verleger, Redaktion:
Tschechoslow. Volksvereinigung.
Verlags-u. Herstellungsort: Wien.
Alle: 1150 Wien, Pelzgasse 17/1.
Verlagspostamt 1150 Wien. - Mitteil-
ungsblatt der Tschech. Volksver.
PSK-Konto Nr. 7509.267

OKÉNKO DO SVĚTA

ukazuje na naši zeměkouli málo pozitivního... Naše vláda nepřichází k oddechu a všude to povážlivě "praská"... Nemůžeme mít dojem, že by se kapitáni našeho státního "korábu" starali také o pasažéry. Jsou tuze moc zaměstnání sami sebou. V koalici je slyšet podivné zvuky ze všech koutů a skoro denně se musí klížit trhlíny.

Ale někdy se neubráníme dojmu, že vysokým pánům je dokonce vhod, je-li obyvatelstvo odvráceno skandály od různých problémů.

Bude zcela užitečné, vzpomeneme-li toho, co tato vláda dosud vykonala.

Telegraficky: Mimo neslavné "pensijní reformy", která přinesla poněkud jen nevýhody, a konceptu "pro zdravé okolí", který se musí ještě uskutečnit, nebylo toho mnoho - co se týká práce.

Ale zato bylo jinak dost povyku: tahanice mezi Salcherem a Androschem a pak Salcherův "konec"... Přetvoření vlády, zprvu vítané, také nepřineslo to, co se od něho očekávalo.

A potom po týdny trvající debaty, zda budou 8. prosince (svátek) obchody otevřené nebo ne...

Nicméně není "aféra Hainburg" u konce. Ještě jsme nezapoměli "scény s výpraskem", ještě jsme nezapoměli, že teprve správní soud pomohl vládě z jejích rozpaků tím, že nařídil, aby byla stavba zastavena a zakázal kácení stromů v nívách kolem Stopfenreuthu.

Konec konců doznal Odborový svaz, že ztratil členy ve spojitosti s Hainburgem. Oficiálně je řeč o více než 600 osobách.

A pak vstoupila na scénu "aféra Reder-Frischenschlager", při které se ale ministr zahraničí Gratz šikovně držel v pozadí, ač se ho věc také týkala... A všichni jistě víte, jak tato hra po tři plné týdny postupovala: žádosti o odstoupení Frischenschlagera, žádosti, aby se omluvil tam a tam, ... omluvy a zase omluvy. Kdyby byl odstoupil Fr., byl by musel jít i Gratz. Ale odstoupit chtěli jiní: nakonec musel kancléř pohrozit svým odstoupením,

- aby oněch pět pánů a jednu dámu odvrátil od jejich úmyslů!

A konec konců se zdálo, že potom všem se rozpadne FPÖ ..., ale zatím je u ní všechno zažehnáno jako v koalici!

Uvidíme, jak daleko se uskuteční tvrzení kancléře Sinowatze, že koalice bude trvat až do roku 1987...

(Často se vnucuje jednoduchému občanu dojem, že nejdůležitější prací zástupců lidu je, aby dodávali sdělovacím prostředkům dostatek novinek pro jejich zpravodajství!)

Dále se odvrací pozornost veřejnosti od potíží koalice starým tématem o otevření "Zwentendorfu" nebo ne (nebo se za tím skrývá jiný úmysl?)

Zda by byl neuvěřitelně vysoký počet potratů nižší, kdyby bylo možné obdržet antikoncepční prostředky ("Pille") na recept nemocenské pokladny, jak to žádají určité skupiny? Rozumní lidé o tom musí pochybovat!

Je toho opět velmi mnoho, co je dražší než loni... není pak divu, že se mnohým nedostává peněz a že chudoba roste...

Ve čtvrtek 14. února se opět pořádal velkolepý "Opernball"... a dr. Sinowatz sbíral pro hladovějící v Etiopii (Habeši), jak slíbil v prosinci ve vysílání televise "Wetten dass...", když ztratil sázku. Podle pořadatele jmenovaného vysílání, Elstnera sebral kancléř kolem 700.000 šilinků!

Papež Jan Pavel II. navštívil ve dnech 26.1. až 9.2. čtyři jihoamerické země. Byla to jeho pětadvacátá cesta. 1. února blahorečil ekvádoriánskou řeholnicí Mercedes des Jesus Molina (1828 - 1883). - Je obdivuhodné, jakým námahám všeho druhu se Sv. Otec při všech svých pastoračních cestách podrobuje!

